

3) TAINA SFINTEI ÎMPĂRTĂȘANII

Născut la viața cea nouă, viața în Iisus Hristos, întărit în ea prin pecetea darului Sfântului Duh, de acum fiu al Sfintei Biserici, credinciosul se poate învrednici și de primirea celorlalte Sfinte Taine. Așa și se dă lui Taina Sfintei împărtășanii sau Cuminecături, prin care, sub chipul pâinii și al vinului primește însuși Trupul și Sângele Mântuitorului Iisus Hristos spre iertarea păcatelor și spre viața de veci.

Această Sfântă Taină se mai numește și Sfânta Euharistie ceea ce înseamnă mulțumire, pentru că atunci când a așezat-o, la Cina cea de Taină, Mântuitorul Hristos a mulțumit Părintelui ceresc înainte de a frânge pâinea și a o da sfinților apostoli. Dar ea este și o jertfă de mulțumire către Dumnezeu adusă de Sfânta Biserică, de credincioșii ei, prin episcop sau preot.

Sfânta Împărtășanie îi uneste pe credincioși cu Mântuitorul Iisus Hristos, dar îi uneste și între ei prin aceeași credință și prin dragoste creștinească ; ei sunt una și aceeași obște creștinească în fața aceluiași sfânt altar, împărtășindu-se de toate darurile dumnezeiești din unul și același potir.

Sfânta împărtășanie nu este numai o Taină, ci și o jertfă reală, nesângeroasă, adusă lui Dumnezeu, Jertfa trupului și a sângelui lui Iisus Hristos. Același Hristos S-a jertfit pe cruce și Se jertfeste în Sfânta Euharistie. Deosebirea este că jertfa de pe cruce este sângeroasă, pe când cea din Sfânta Euharistie este nesângeroasă, însă strâns unită cu cea de pe cruce pe care o actualizează până la sfârșitul veacurilor

Sfânta Împărtășanie este cea mai mare Taină, fiindcă prin ea noi nu primim numai harul dumnezeiesc, ci pe însuși izvorul harului, pe Iisus Hristos, împărtășindu-ne cu Trupul și Sângele Său.

Mântuitorul Hristos a instituit Taina Sfintei Euharistii sau împărtășanii în Joia înaintea mîntuitoarelor Sale Patimi, la Cina cea de Taină. Atunci, luând pâinea și binecuvîntînd-o, a frant-o și, dînd-o ucenicilor Săi, a zis: «Luati, mâncați, acesta este Trupul Meu. Și luând paharul și mulțumind, le-a dat, zicînd : Beti dintru acesta totți, că acesta este Sângele Meu, al Legii celei Noi, care pentru mulți se varsă spre iertarea păcatelor» (Matei XXVI, 26—28). După aceea le-a poruncit : «Aceasta să faceți întru pomenirea Mea» (Luca XXII, 19).

Sfânta Taină a împărtășaniei se savarseste numai de episcop si preot, în virtutea puterii date lor de Mântuitorul Hristos, prin sfintii apostoli (Luca XXII, 19) si numai în cadrul Sfintei Liturghii; ea este miezul si centrul Sfintei si Dumnezeiestii Liturghii. Darurile ce se aduc spre prefacere în Trupul si Sângele Domnului sunt painea din grâu curat si dospită si vinul, tot curat, din struguri.

Prefacerea pâinii si vinului în Trupul si Sângele Domnului, în vremea Sfintei Liturghii, are loc atunci când preotul sau episcopul, ridicând mâinile, fruntea si inima către cer se roagă fierbinte :

"Încă aducem Tie această slujbă duhovnicească si fără de sânge, si Te chemăm, Te rugăm si cu umilintă la Tine cădem : Trimite Duhul Tău cel Sfânt peste noi si peste aceste Daruri ce sunt puse înainte si fă, adică, pâinea aceasta, Cinstit Trupul Hristosului Tău, iar ceea ce este în potirul acesta, Cinstit Sângele Hristosului Tău, prefăcându-le cu Duhul Tău cel Sfânt".

În acest timp, la strană se cântă «Pe Tine Te lăudăm», iar credinciosii îngenunchează, căci acum se săvârșeste prefacerea, iar nu atunci când se rostesc cuvintele de instituire a Sfintei Taine : «Luati mâncați... Beti dintru acesta toti...». Cum se petrece acest lucru, mintea noastră nu poate pricepe; se face în chip tainic, mai presus de înțelegerea noastră.

În încercările lor de a deslusi măcar în parte această lucrare într-un tot tainică, până si cei mai mari si mai alesi cugetători crestini nu au găsit cuvinte potrivite.

Dar trebuie să luăm aminte, înainte si mai presus de toate, că ceea ce se săvârșeste la Sfânta Liturghie nu este doar o asemănare cu ceea ce s-a făcut la Cina cea de Taină, ci Insusi Mântuitorul Iisus Hristos este prezent aici sub chipul pâinii si al vinului. El, Hristos Domnul, ne-a grăit limpede despre aceasta încă înainte Sfintelor Sale Patimi, zicând : «Cel ce mănâncă Trupul Meu si bea Sângele Meu are viață vesnică, si Eu îl voi invia în ziua cea de apoi» (Ioan VI, 54). Căci «adevărat, adevăiat zic vouă, dacă nu veti manca Trupul Fiului Omului si nu veti bea Sângele Lui, nu veti avea viață în voi» (Ioan VI, 53).

La primirea Sfintei Cuminecături sunt chemati toti fiii Sfintei Bisenci; ei se pot împărtăși cu Trupul si Sângele Domnului, dacă mai întâi si-au mărturisit pacatele si au fost dezlegati de preotul duhovnic. După primirea Sfintei Cuminecături se cuvine să nu mai sărute icoana, sau mâna episcopului sau preotului, să-si păzească limba de orice vorbă desartă, de blestem, de clevetiri, cinstind astfel Dumnezeiescul Trup si Sânge pe care l-au primit.

Mari, multe si minunate sunt roadele Sfintei Cuminecături pentru viața duhovnicească a credinciosului crestin. Căci cel ce se împărtășeste cu Trupul si Sângele Domnului se

uneste tainic cu Domnul si, prin aceasta, își umple sufletul cu har si cu toate bunurile duhovnicesti pe care le aduce o asemenea unire. Cel ce mănâncă Trupul Meu si bea Sângele Meu rămâne intru Mine si Eu întru El» (Ioan VI, 56), ne grăieste Mântuitorul. El își sporeste viata duhovnicească : «Cel ce Mă mănâncă pe Mine va trăi prin Mine» (Ioan VI, 57), adaugă Hristos Iisus. Si ce-i poate fi mai de folos credinciosului crestin, decât trăirea lui cu Hristos si în Hristos.

Sfântul Ignatie Teoforul spune că Sfânta Cuminecătură «este leacul nemuririi, dându-ni-se «spre iertarea păcatelor si spre viata de veci». Ea păstrează si strânsa legătură cu întregul Trup al Sfintei Biserici, în care Mântuitorul Iisus Hristos se află prezent fără întrerupere.

Dat fiind roadele Sfintei Cuminecături, Sfânta Biserică porunceste fiilor ei să se pregătească si să se împărtășească cât mai des cu Trupul si Sângele lui Hristos. îndeosebi, în cele patru posturi mari de peste an, în preajma unei călătorii mai îndelungate, la caz de suferință si boală, ca si înainte ca mirii să se învrednicească de Sfânta Cununie. Eiectele binefăcătoare ale Sfintei împărtășanii apar numai în sufletele celor care au primit-o cu vrednicie. Celor nepregătiti si nevrednici le aduce osândă de la Dumnezeu (1 Cor. XI, 27—29).

RUGĂCIUNI

a) înainte de primirea Sfintei Impărtășanii

Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, slăbeste, lasă, milostiveste-Te si-mi iartă mie păcătosului, netrebnicului si nevrednicului robului Tău căderile în păcat, smintelile si greselile mele, toate câte am păcătuit față de Tine, din tineretile mele până în ziua si ceasul de acum, fie cu stiintă, fie din nestiintă, cu cuvântul sau fapta, sau cu gândul, sau cu cugetul, cu deprinderile si cu toate simturile mele. Si pentru rugăciunile aceleia ce fără de prihană Te-a născut pe Tine, ale preacuratei si pururea Fecioarei Maria, Maicii Tale, singura nădejde neînfruntată si ocrotitoare si izbăvitoare mea, învredniceste-mă fără de osândă să mă împărtășesc cu preacuratele, nemuritoarele, de viață făcătoarele si înfricosătoarele Tale Taine, spre iertarea păcatelor si spre viata de veci, spre sfintire, spre luminare, spre tărie, spre vindecare si spre sănătatea sufletului si a trupului si spre stergerea si pierderea cu totul a cugetelor, a gândurilor si a deprinderilor mele celor rele si a nălucirilor de noapte ale duhurilor celor viclene si întunecate. Că a Ta este împărăția si puterea, slava, cinstea si închinăciunea, împreună cu Tatăl ,si cu Duhul Sfânt acum si pururea si în vecii vecilor. Amin.

b) După primirea Sfintei Impărtășanii

Mulumesc Tie, Doamne Dumnezeul nostru, că nu m-ai lepădat pe mine păcătosul, ci partas a fi Sfintelor Tale Taine m-ai învrednicit. Ci, Stăpâne, iubitorule de oameni, Care pentru noi ai murit si ai înviat si ai dăruit nouă aceste înfricosătoare si de viață făcătoare

Taine, spre binefacerea si sfintirea sufletelor si a trupurilor noastre, dă să-mi fie si mie acestea spre tămăduirea sufletului si a trupului, spre izgonirea a tot potrivnicul, spre luminarea ochilor immii mele, spre întărirea sufletestilor mele puteri, spre credință neînfruntată, spre dragoste nefătarnică, spre desăvârsirea înțelepciunii, spre paza poruncilor Tale, spre adăugirea dumnezeiescului Tău har si spre dobândirea împărăției Tale. Ca întru Sfîntenia Ta cu acestea fiind păzit, să pomenesc harul Tău pururea si să nu mai vuez mie, ci Tie, Stăpânului si Binefăcătorului nostru. Si asa, iesind dintru această viata întru nădejdea vietii celei vesnice, să ajung la odihna cea de-a pururea, unde este glasul cel neâncetat al lăudătorilor si bucuria cea fără de sfârșit a celor ce văd frumusetea cea nespūsă a fetei Tale. Că Tu esti dorirea cea adevărată si veselia cea nespūsă a celor ce Te iubesc, Hristoase, Dumnezeuul nostru, si pe Tine Te laudă toată făptura în veci. Amin.

*

Trupul Tău cel Sfânt, Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeuul nostru, să-mi fie spre viata de veci si Sângele Tău cel scump spre iertarea păcatelor. Si să-mi fie mie împărtășania aceasta spre bucurie, spre sănătate si veselie. Iar la înfricosătoarea si a doua venire a Ta, învredniceste-mă pe mine păcătosul ca să stau de-a dreapta mării Tale, pentru rugăciunile preacuratei Maicii Tale si ale tuturor sfîntilor Tăi. Amin.

Sursa: <http://www.sfaturiortodoxe.ro>

Taina împărtășaniei Vrednicia împărtășirii

Tainele harului și Tainele credinței

Ca să putem vorbi despre importanța împărtășirii pentru credincioși trebuie să știm mai întâi de toate cu ce ne împărtășim. Ne împărtășim cu „dumnezeieștile, sfintele, preacuratele, nemuritoarele, cereștile și de viață făcătoarele Taine ale lui Hristos”. Ce sunt Tainele cu care ne împărtășim? Sunt Trupul și Sângele Mântuitorului. De ce numim Taină împărtășirea cu Trupul și Sângele Mântuitorului nostru Iisus Hristos? Sfânta noastră Biserică are două feluri de Taine, este o Biserică a Tainelor. Credința noastră este „ușa Tainelor”, iar Tainele Bisericii noastre sunt de două feluri: Tainele harului și Tainele credinței.

Tainele credinței sunt adevărurile de credință mai presus de înțelegerea noastră, cum e Taina Întrupării Fiului lui Dumnezeu, Taina Jertfei Mântuitorului nostru Iisus Hristos, Taina Învierii, Taina Înălțării Mântuitorului nostru Iisus Hristos și Taina Sfintei Treimi. Acestea sunt Tainele credinței noastre.

Tainele harului, sunt mijloacele prin care harul lui Dumnezeu se dă credincioșilor. Acestea sunt șapte la număr: Sfânta Taină a Botezului, Sfânta Taină a Ungerii cu Sfântul Mir, Sfânta Taină a Împărtășirii cu dumnezeieștile, preacuratele, nemuritoarele, cereștile, de viață făcătoarele Taine, adică cu Trupul și Sângele Mântuitorului Iisus Hristos, Taina Sfintei Spovedaniei, Taina Cununiei, Taina Preoției și Taina Sfântului Maslu. Sunt Taine pentru că prin ele se lucrează mântuirea omului, se dă harul cel nevăzut, harul care este real, dar nu poate fi văzut cu ochii omenești, harul Mântuitorului nostru Iisus Hristos trebuitor pentru mântuire și pentru împrejurări speciale din viața omului.

Taina Sfântului Botez corespunde cu nașterea după suflet, cu nașterea din Mântuitorul nostru Iisus Hristos, cu nașterea din Dumnezeu. Sfântul Ioan Evanghelistul zice că: „Cei ce cred în Fiul lui Dumnezeu s-au născut de la Dumnezeu”. Tot el, în Epistola sobornicească spune: „Cel născut din Dumnezeu nu mai păcătuiește”. Este un început de viață nouă, un început al unei vieți pe care nu o au cei care nu primesc Taina Sfântului Botez, este începutul unei înnoiri sufletești fără de care nimeni nu poate intra în Împărăția lui Dumnezeu.

Prefacerea darurilor în Trupul și Sângele Domnului

Este firesc să ne întrebăm de unde putem avea Trupul și Sângele Mântuitorului nostru Iisus Hristos ca să ne împărtășim, ca să ne cuminecăm? Îl putem avea de la Sfânta noastră Biserică. Domnul Hristos, la Cina cea de Taină - se spune în Sfânta Evanghelie de la Matei, în Sfânta Evanghelie de la Marcu, în Sfânta Evanghelie de la Luca și în Epistola întâi a Sfântului Apostol Pavel către Corinteni - a luat în mâinile Sale pâine, a binecuvântat, a sfințit, a frânt, a dat ucenicilor și le-a zis: „Luați, mâncați, acesta este Trupul Meu, care se frânge pentru voi spre iertarea păcatelor”. Apoi, binecuvântând paharul cu vin, l-a dat ucenicilor Săi, zicând: „Beți dintru acesta toți, acesta este Sângele Meu al Legii celei noi, care pentru voi și pentru mulți se varsă spre iertarea păcatelor”. În Sfânta Evanghelie de la Luca avem și cuvântul: „Aceasta să faceți întru pomenirea Mea”. Același lucru îl spune și Sfântul Apostol Pavel, că Domnul Hristos a rânduit ca ceea ce a făcut El la Cina cea de Taină, la ultima cină înainte de sfânta Sa răstignire, de ultimele Sale pătimiri, să facem și noi, să se facă în Biserică, să se facă de către slujitorii sfințiți împreună cu credincioșii, să se facă de către drept măritorii creștini de-a lungul veacurilor, ceea ce se și face la slujba numită Sfânta Liturghie.

Sfânta Liturghie are rostul ca în cuprinsul ei să se sfințească cinstitele daruri ce sunt puse înainte și care închipuiesc Trupul și Sângele Mântuitorului, să se prefacă în Trupul și Sângele Mântuitorului. Adică din închipuitoare să devină realitate. E Taina cea mai taină, Taina cea mai adâncă. De ce? Pentru că în Sfânta Cuminecătură vedem altceva decât ceea ce credem. Vedem pâine și vin și credem că este Trupul și Sângele Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Aceasta este învățătura Bisericii. Trupul și Sângele Mântuitorului nostru Iisus Hristos îl avem din puterea lui Dumnezeu, nu din puterea omului. Omul nu poate să facă Trup și Sânge al Mântuitorului nostru Iisus Hristos, dar poate să mijlocească harul lui Dumnezeu, care să prefacă pâinea și vinul - prescura și

vinul - anume pregătite pentru a deveni Trupul și Sângele Mântuitorului nostru Iisus Hristos în vederea împărtășirii credincioșilor. Când credincioșii cântă la Sfânta Liturghie: „Pe Tine Te laudăm, pe Tine bine Te cuvântăm, Ție îți mulțumim, Doamne, și ne rugăm Ție, Dumnezeului nostru” atunci preotul se roagă lui Dumnezeu să trimită pe Duhul Sfânt ca să prefacă darurile ce sunt puse înaintea în Trupul și Sângele Mântuitorului. Mai întâi, preotul zice:

„Doamne, Cel ce ai trimis pe Prea Sfântul Tău Duh în ceasul al treilea apostolilor Tăi, pe Acela Bunule, nu-L lua de la noi, ci Îl înnoiește întru noi, cei ce ne rugăm Ție”. De trei ori spune cuvintele acestea de rugăciune, și apoi roagă pe Tatăl ceresc să trimită pe Duhul Sfânt, să prefacă „pâinea aceasta în Trupul Hristosului Tău” - vorbim noi cu Domnul Hristos – „iar ceea ce este în potirul acesta cinstit Sângele Hristosului Tău, prefăcându-le cu Duhul Tău cel Sfânt”. Este clipa în care, din pâinea și vinul puse înaintea, avem Trupul și Sângele Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Oamenii - în vremea ce a trecut de când s-a statornicit lucrul acesta și s-a răspândit în Sfânta Biserică, în creștinătate - s-au întrebat mereu, cum s-au întrebat și oamenii din vremea Mântuitorului: „Cum poate Acesta să ne dea Trupul Său să-L mâncăm?”.

Domnul Hristos n-a dat nici o explicație. De ce n-a dat nici o explicație? Pentru că nu se poate explica așa ceva. A statornicit lucrarea aceasta fără să o lămurească, fără să o explice, pentru că nu poate fi explicată, dar poate fi primită prin credință. Dacă crezi că cinstitele daruri se prefac în Trupul și Sângele Mântuitorului și că te împărtășești cu Trupul și Sângele Mântuitorului nostru Iisus Hristos – bine. Dar dacă nu crezi, n-ai cum să afli lucrul acesta!

Sfânta noastră Biserică cere de la Dumnezeu să trimită pe Duhul Sfânt pentru că prin Duhul Sfânt se realizează Trupul și Sângele Mântuitorului nostru Iisus Hristos, să trimită pe Duhul Sfânt ca El să prefacă pâinea și vinul în Trupul și Sângele Mântuitorului. Și aceasta o cere de la Dumnezeu Tatăl, așa încât la Sfânta Liturghie ne întâlnim - în clipa aceasta a slujirii, în clipa rugăciunii care se numește epicleză, chemare - cu Prea Sfânta Treime: cu Dumnezeu Tatăl, căruia ne rugăm; cu Duhul Sfânt, care vine să prefacă pâinea și vinul în Trupul și Sângele Mântuitorului, și cu Dumnezeu Fiul – Domnul nostru Iisus Hristos, care primește Trup și Sânge prin ceea ce se realizează la Sfânta Liturghie. E o Taină, o Taină a tainelor, o Taină care nu poate fi lămurită, o Taină care nu poate fi înțeleasă. Este o Taină care rămâne taină și poate și în veșnicie nu vom avea deplina înțelegere a acestei Taine.

Lucrarea Sfintei Împărtășanii în om

Toate acestea se realizează în vederea împărtășirii credincioșilor, în vederea cuminecării credincioșilor. Se spune mai departe - tot în rugăciune, dar vorbind cu Dumnezeu - de ce anume cerem ca pâinea și vinul să se prefacă în Trupul și Sângele Mântuitorului. Și zicem: „Ca să fie celor ce se vor împărtăși spre trezirea sufletului, spre iertarea păcatelor, spre împărtășirea cu Sfântul Duh, spre plinirea Împărăției cerurilor, spre îndrăznirea cea către Tine, iar nu spre judecată sau spre osândă”. Iată, cinci lucrări pe care le are Sfânta

Împărtășanie, sfânta împărtășire cu Trupul și Sângele Domnului nostru Iisus Hristos în credincios. Sunt cinci lucrări pe care le pomenim în cuprinsul Sfintei Liturghii. Deci, spune Sfântul Apostol Pavel, că cine nu se curățește pe sine, cine nu se face vrednic de împărtășire, acela mănâncă și bea sieși osândă, primind în sine, mâncând Trupul și Sângele Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Dar cine se împărtășește cu vrednicie, acela trebuie să vadă împlinindu-se în el

- trezirea sufletului: să nu fie ca un adormit față de lucrurile sfinte, să nu fie ca un adormit față de lucrurile înalte, să fie simțitor față de ceea ce îi oferă Dumnezeu,

- iertarea păcatelor: când se împărtășește cineva, se împărtășește spre iertarea păcatelor și spre viața de veci,

- împărtășirea cu Sfântul Duh: noi credem că pe Duhul Sfânt Îl avem în noi de la Botez, dar dorim împărtășirea cu Sfântul Duh în înțelesul de a ajunge la simțirea prezenței Duhului Sfânt în noi. Știți că la Sfânta Liturghie este o binecuvântare - care e luată din Epistola a doua către Corinteni a Sfântului Apostol Pavel: „Harul Domnului nostru Iisus Hristos și dragostea lui Dumnezeu Tatăl și împărtășirea cu Sfântul Duh să fie cu voi, cu toți”. Iar credincioșii răspund: „Și cu duhul tău”. Adică, cu noi toți să fie harul Domnului nostru Iisus Hristos, cu noi toți să fie dragostea lui Dumnezeu Tatăl, cu noi toți să fie împărtășirea Sfântului Duh.

- plinirea Împărăției cerurilor, Sfânta Liturghie fiind ea înseși Împărăția cerurilor. Noi ne rugăm lui Dumnezeu să vină Împărăția lui Dumnezeu când zicem rugăciunea Tatăl nostru, dacă ne rugăm cu adevărat. Pentru că sunt unii care nici nu se roagă când zic rugăciunea „Tatăl nostru”, ci spun cuvinte de rugăciune, fără să se roage. Una e să spui rugăciuni, să spui rugăciunea ca pe o poezie, și alta este să te rogi lui Dumnezeu prin rugăciunile pe care le spui. Te rogi când ceri cu adevărat, când vrei să se îplinească. Să te rogi înseamnă să te angajezi în fața lui Dumnezeu, să ai conștiința că vorbești cu Dumnezeu.

- îndrăznirea cea către Tine: să avem încredințarea că Dumnezeu ne ajută, că Dumnezeu ne primește, că Dumnezeu ne este favorabil. Și lucrul acesta îl putem avea în vedere prin împărtășire și în

legătură cu împărtășirea cu Sfintele Taine. Există o rânduială de rugăciune înainte de Împărtășanie, o rânduială a împărtășirii. Cineva care vrea să se apropie de Sfintele Taine, să primească Trupul și Sângele Mântuitorului nostru Iisus Hristos, să-L primească pe Domnul Hristos Însuși întreg în sine, trebuie să se pregătească cu rugăciune. Este în cartea de rugăciuni o rânduială pentru cei ce se împărtășesc, rugăciuni care trebuie citite de cei care doresc să se împărtășească. La fel în Ceaslov, la fel în Liturghier sunt rugăciuni anume hotărâte pentru pregătirea împărtășirii cu Sfintele Taine. Sunt rugăciuni scrise de Sfântul Vasile cel Mare, din veacul al IV-lea; rugăciuni scrise de Sfântul Ioan Gură de Aur, din veacul al IV-lea; rugăciuni scrise de Sfântul Simion Noul Teolog, din veacul al XI-lea; rugăciuni scrise de Sfântul Ioan Damaschin, din veacul al VIII-lea. Toate acestea sunt adunate și puse nouă ca îndatorire să ne rugăm și în rugăciunile acestea se spune iarăși despre lucrările pe care le face în noi, unirea cu Trupul și Sângele Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

În cinci rugăciuni care se citesc după ce ne împărtășim sunt zece lucrări pe care le are Sfânta Împărtășire în viața credinciosului. Eu am să amintesc aici niște cuvinte din rugăciunea întâi de mulțumire după Sfânta Împărtășire. Zicem către Domnul Hristos: „Dă să-mi fie și mie acestea spre tămăduirea sufletului și a trupului, spre alungarea a tot potrivnicului, spre împăcarea sufleteștilor mele puteri, spre luminarea ochilor inimii mele, spre credință neînfruntată, spre dragoste nefățarnică, spre împlinirea înțelepciunii, spre paza poruncilor Tale, spre adăugirea dumnezeiescului Tău dar și spre plinirea Împărăției cerurilor”, deci zece lucrări. Care sunt lucrările?

- tămăduirea sufletului și a trupului - aceasta e prima lucrare pe care o avem noi în vedere în această înșirare.

- alungarea a tot potrivnicului - toată răutatea să fie alungată prin primirea Sfintei Împărtășiri, primirea Trupului și Sângelui Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

- împăcarea sufleteștilor mele puteri - e foarte mare lucru să ai o liniște sufletească, să nu ai împotriviri în propria ta ființă, în propriul tău suflet.

- luminarea ochilor inimii mele - un credincios trebuie să fie și un om luminat.

- credința neînfruntată - adică să avem credința cea adevărată, credință care nu poate fi contrazisă de ceva, să avem credință ortodoxă.

- dragoste nefățarnică față de Dumnezeu și față de oameni. - plinirea înțelepciunii Tale - adică să avem mai multă înțelepciune, noi cei care ne împărtășim. - paza poruncilor Tale, adică paza poruncilor lui Dumnezeu să fie în grija noastră. - adăugirea dumnezeiescului Tău har și - plinirea Împărăției Tale. Iată de ce este importantă apropierea de Sfintele Taine, de ce este important să ne împărtășim cu

dumnezeieștile, preacuratele, nemuritoarele și de viață făcătoarele taine ale lui Hristos. De ce? Pentru că ele lucrează în noi ceva. Trebuie să fie o transformare a sufletului nostru spre bine, să se simtă prezența Mântuitorului nostru Iisus Hristos în existența noastră cu aceste zece lucrări pe care le pomenește rugăciunea întâi din rugăciunile de mulțumire pentru Sfintele Taine.

Mai amintesc ceva din rugăciunea a treia de mulțumire pentru Împărtășire, unde ne rugăm Mântuitorului nostru Iisus Hristos, zicând: „Intră în alcătuirea mădulelor mele”. Deci, Domnul Hristos a rânduit ca noi să ne împărtășim cu Trupul și Sângele Lui, mâncând Trupul și Sângele Lui. De ce? Ca să între în alcătuirea noastră, ca să se facă trup în noi. Ca trupul nostru să fie din Trupul Mântuitorului, ca sângele nostru să fie din Sângele Mântuitorului. De aceea, noi împărtășindu-ne cu dumnezeieștile Taine ale Mântuitorului, ne rugăm Mântuitorului zicând: „Intră în alcătuirea mădulelor mele, în rărunchi și în inimă – adică în cele mai adânci locuri ale existenței noastre - Arde spiritul tuturor păcatelor mele, curățește-mi sufletul, sfințește-mi gândurile - băgați de seamă - întărește-mi încheieturile împreună cu oasele - prin puterea Ta, Doamne. Numărul celor cinci simțuri îl luminează, peste tot mă pătrunde cu frica Ta. Pururea mă acoperă și mă apără și mă păzește de tot lucrul pierzător de suflet. Îmbunătățește-mă, înțelepțește-mă și mă luminează. Arată-mă sălaş numai Duhului Tău și să nu mai fiu sălaş păcatului, ci Ție casă prin intrarea Împărtășirii. Ca de foc să fugă de mine tot lucrul rău, toată patima. Rugători aduc Ție pe mai marii cetelor cerești, pe Înaintemergătorul, pe înțelepții

apostoli și cu aceștia și pe Preacurata Maica a Ta, ale căror rugăciuni primindu-le, Hristoase al meu, pe mine, slujitorul Tău, fiu luminii mă fă”. Sunt niște gânduri aduse din cer pe pământ. Nu se poate ca un om pământean să aibă astfel de lumini din gândurile lui. Luminile acestea de gând sunt lumini mai presus de lumea aceasta. Le-a adus Dumnezeu oamenilor sfinți și oamenii sfinți ni le-au dat nouă, păcătoșilor, ca să ne sfințim și noi mintea și inima. Să ne curățim și noi lăuntru nostru prin aceste daruri minunate și prin aceste cuvinte

minunate. Ne rugăm și Maicii Domnului în rugăciunea de mulțumire pentru primirea împărtășirii cu Sfintele

Taine zicând: „Prea Sfântă Stăpâna mea, de Dumnezeu Născătoare, care ești lumina întunecatului meu suflet, nădejdea, acoperământul, scăparea, mângâierea și bucuria mea, îți mulțumesc că m-ai învrednicit a fi părtaș preacuratului Trup și scumpului Sânge al Fiului Tău. Ceea ce ai născut izvorul nemuririi, înviază sufletul meu cel omorât de păcat, Maica Dumnezeului celui milostiv, ceea ce ești iubitoare de milostivire, miluiește-mă și dă-mi umilință și smerenie în gânduri”. Sunt niște lucruri pe care le urmărim prin împărtășirea cu Sfintele Taine dacă suntem conștienți, dacă nu facem doar niște lucruri formale.

De viață (veșnică) făcătoare

Domnul nostru Iisus Hristos a lăsat această posibilitate de a ne uni cu El și a numit împărtășirea hrană, hrănire, pentru că a zis: „Trupul Meu este adevărată mâncare și Sângele Meu e adevărată băutură” și: „Cel ce mănâncă Trupul Meu și bea Sângele Meu are viață veșnică și cel ce nu mănâncă Trupul Meu și nu bea Sângele Meu nu are viață veșnică”. Mântuitorul nostru Iisus Hristos a numit Trupul și Sângele Său pâine, pâine din cer. „Eu sunt pâinea care s-a coborât din cer. Cine mănâncă din pâinea aceasta va trăi în veci”. Când Domnul Hristos a asemănat Trupul și Sângele Său cu hrana care ne ajută să trăim o viață sfântă și curată și mai presus de lumea aceasta, atunci Domnul Hristos a arătat prin cuvintele acestea trebuința de a ne împărtăși, de a primi în noi hrana aceasta: Trupul și Sângele Mântuitorului nostru Iisus Hristos, pentru că așa cum nu putem să trăim fără hrană trupească, tot așa nu putem să trăim nici fără hrană sufletească. Iar hrana sufletească este Trupul și Sângele Mântuitorului nostru Iisus Hristos, Sfânta Cuminecătură sau Sfânta Euharistie.

Ce înseamnă Euharistie? Euharistie înseamnă mulțumire. De fapt, cuvântul acesta nu prea are circulație, este un cuvânt teologic. Chiar dacă în limba greacă înseamnă mulțumire, prin cuvântul acesta nici grecii nu înțeleg mulțumirea propriu-zisă, ci înțeleg Trupul și Sângele Mântuitorului nostru Iisus Hristos, pentru care noi mulțumim și aducem închinare Mântuitorului. La Sfânta Liturghie se spune de două ori „să mulțumim”: „Să mulțumim Domnului” - e un îndemn pe care îl dă preotul și după care credincioșii spun: „Cu vrednicie și cu dreptate este a ne închina Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, Treimii Celei de o ființă și nedespărțită”. Și la urmă, după ce ne împărtășim cu dumnezeieștile Taine, se spune: „Drepti primind dumnezeieștile, sfintele,

preacuratele, nemuritoarele, cereștile, de viață făcătoarele, înfricoșătoarele Taine, cu vrednicie să mulțumim Domnului”. De ce să mulțumim? Mulțumim că ne-am împărtășit. Cu ce ne-am împărtășit? Cu dumnezeieștile Taine. Ce înseamnă aceasta dumnezeiești? Sunt lucruri mai presus de lume, sunt lucruri de la Dumnezeu, sunt lucruri pe care ni le dă Dumnezeu, sunt lucruri învăluite de Dumnezeu, sunt dumnezeiești. Așa cum fierul încălzit în foc arde ca focul fără să fie foc, tot așa și sufletul învăluit în Dumnezeu primește ceva din Dumnezeu, se aseamănă cu Dumnezeu. Cum sunt Sfintele Taine? Sunt dumnezeiești. Cum mai sunt? Sfinte. Sigur că dacă sunt dumnezeiești, nu pot să nu fie sfinte. Sunt sfinte cum Sfânt este Dumnezeu care ni le-a dat. Cum mai sunt? Preacurate. Nu pot să fie întinate, ci sunt preacurate pentru că numai așa pot fi sfinte, numai așa pot fi dumnezeiești. Cum mai sunt? Nemuritoare. Adică nu se sfârșesc niciodată, rămân în veșnicie. Fiecare împărtășire cu Trupul și Sângele Mântuitorului nostru Iisus Hristos dă posibilitatea de a se alcătui omul prin Trupul și Sângele Mântuitorului, și Trupul și Sângele Mântuitorului nu moare, ci rămâne veșnic și se păstrează în lumea aceasta și mai presus de lume pentru că nu poate muri cel ce este nemuritor: „În mormânt Viață, pus ai fost Hristoase”. Cine a fost pus în mormânt? Viața. Cum moare Viața, se întreabă Părinții? Viața nu moare. Și atunci nici dumnezeieștile Taine un mor, sunt nemuritoare. Sunt cerești – nu se pot realiza prin puterea pământească, prin puterea omului, ci numai prin puterea lui Dumnezeu. Sunt de viață făcătoare. Cuvântul acesta de viață făcător îl întâlnim, după câte îmi dau eu seama acum, în trei ziceri. Și anume: „Și întru Duhul Sfânt, Domnul de viață făcătorul” sau „Cu mila și cu îndurările și cu iubirea de oameni a Unuia născut Fiului Tău, cu care împreună ești binecuvântat, cu Preasfântul, Bunul și de viață făcătorul Tău Duh”, deci în legătură cu Duhul Sfânt prin care se realizează prefacerea pâinii și a vinului în Trupul și Sângele Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Și mai vorbim despre puterea de viață făcătoare Crucii – „cu puterea Sfintei și de viață făcătoare Crucii”, auzim la sfârșitul slujbelor noastre de miercurea și de vinerea, în special. Deci, sunt de viață făcătoare:

- Sfintele Taine, - Crucea
- Duhul Sfânt.

Mai vorbim și despre „mormântul cel purtător de viață” al Mântuitorului. Cum adică? Trupul Domnului Hristos mort a fost așezat în mormântul Mântuitorului și noi zicem că mormântul e purtător de viață. Cum e purtător de viață dacă s-a pus un trup mort pe care l-au îngropat Iosif și Nicodim. Cum? Așa că n-a fost un trup numai trup, ci trup cu dumnezeire și dumnezeirea e viață, și atunci mormântul e purtător de viață și a izvorât viață, viață prin Învierea Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Dumnezeieștile Taine, Sfintele Taine, preacuratele Taine, cereștile Taine, nemuritoarele Taine, de viață făcătoarele Taine sunt și înfricoșătoare. Adică uimitoare, aceasta înseamnă înfricoșătoare, nu că te ia groaza când stai în fața Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Dimpotrivă, ai liniște, ai bucurie, ai blândețe, ai înțelegere, ai ceva ce nu poți avea în afară de Mântuitorul. Și atunci cum zicem noi că sunt înfricoșătoare? Sunt înfricoșătoare în înțeles de uimitoare. Noi zicem, vorbind cu Maica Domnului: „Spăimântatu-s-au toate de dumnezeiască mărirea Ta”. De fapt, înțelesul e acesta: toate

s-au uimit, stau cu uimire în fața Maicii Domnului. Așa stăm noi și în fața Mântuitorului: cu uimire, ne uimim de prezența Mântuitorului, ne uimim de Tainele Mântuitorului, ne uimim de bunătatea Mântuitorului, ne uimim de îngăduința Mântuitorului, ne uimim de iubirea Lui, ne uimim de jertfa Lui, ne uimim de toate mărețiile Lui, de Învierea Lui. Tot așa ne uimim de dragostea pe care și-a arătat-o Domnul Hristos pentru noi, lăsându-ne posibilitatea de a ne împărtăși cu Sfintele Taine. Toate acestea arată importanța pe care o au pentru noi.

Vrednicia împărtășirii

În anul 1942, în 30 august era Părintele Arsenie la mănăstire la Sâmbăta, unde eram și eu, și a vorbit atunci despre haina de nuntă din pilda cu nunta fiului de împărat, așa cum este prezentată ea în Sfânta Evanghelie de la Matei, unde se spune că un om care nu avea haină de nuntă a intrat împreună cu cei care aveau haină de nuntă și stăpânul venind și văzându-l, l-a întrebat de ce a intrat acolo, și el n-a zis nimic. Atunci a poruncit să fie scos cel care n-avea haină de nuntă și să fie aruncat în focul cel veșnic, în focul gheenei, unde este plângerea și scrâșnirea dinților. De ce? Pentru că a sfidat, pentru că a vrut să facă un lucru pe care nu trebuia să-l facă și atunci a fost pedepsit.

Părintele Arsenie a vorbit despre haina de nuntă (vrednicia de a participa la nuntă) și, după aceea, a trecut și la un cuvânt despre vrednicia cu care trebuie cineva să primească cel mai mare dar pe care îl dă Dumnezeu omului, adică să primească Sfânta Euharisite, Sfânta Cuminecătură, să primească Trupul și Sângele Domnului nostru Iisus Hristos. Și a adus aminte cuvântul Sfântului Apostol Pavel din Epistola întâi către Corinteni, unde spune: „Să se cerceteze omul pe sine și numai așa să mănânce din această pâine și să bea din acest pahar, pentru că cine mănâncă și bea cu nevrednicie, mănâncă și bea sieși osândă. De aceea, între voi mulți sunt slabi și bolnavi și bună parte mor”. Și a comentat Părintele Arsenie cuvântul acesta. Era pentru prima dată în viața mea, la 13 ani și jumătate, când m-am întâlnit cu aceste gânduri pe care, după aceea, le-am purtat în minte, iată, o viață întreagă.

Mântuitorul a numit Trupul și Sângele lui Dumnezeu Pâinea vieții, S-a numit pe Sine Pâinea vieții, că a avut în vedere Sfânta Împărtășire ca un fel de hrană sufletească. Lucrul acesta arată necesitatea: e necesar să te hrănești, e necesar să ai Pâinea vieții. E necesar, e de trebuință să te împărtășești cu dumnezeieștile Taine. Chiar numai aceasta dacă ai ști-o și n-ai mai ști ce lucrează Sfintele Taine în viața credincioșilor, deja avem motive să ne dorim să ne împărtășim și să căutăm să ne împărtășim. De altfel, Sfânta Liturghie de aceea se face, ca să se împărtășească credincioșii, preotul și credincioșii. Sfânta Liturghie nu este un spectacol, nu este ceva ce se desfășoară în fața noastră, ci este o lucrare la care iau parte credincioșii. Preotul și credincioșii pregătesc cinstitele daruri, sfintele daruri, ca să devină Trupul și Sângele Mântuitorului, ca să se împărtășească preotul și credincioșii.

Pentru că mulți dintre credincioșii noștri duc o viață sub nivelul cerut de rânduiala Bisericii noastre, de rânduiala credinței noastre, pentru că mulți sunt nepăsători și pentru

ca să nu fie în primejdie să se împărtășească cu nevrednicie s-a rânduie cumva, printr-o tradiție - care nu se mai potrivește cu tradiția de la început a Bisericii, când se împărtășeau toți credincioșii care luau parte la Sfânta Liturghie - s-a ajuns să se împărtășească credincioșii mai rar, cât de rar. Pe unii nici nu-i mai interesează, unii nici nu mai știu că ar putea și să se împărtășească. Alții s-ar împărtăși oricum, cu toate păcatele lor, n-au nici o sfială în fața darului lui Dumnezeu, sunt nepăsători, sunt nesimțitori și ar vrea, totuși, să se împărtășească. Și atunci s-a rânduie așa, ca înainte de a se împărtăși, credincioșii să se spovedească, să-și spună păcatele și să dorească îndreptarea. Nu-i de ajuns să spui păcatul, ci să te mărturisești ca păcătos, să știi că ești păcătos, dar că vrei să te ajute Dumnezeu și să primești putere din puterea lui Dumnezeu. Cerem

învrednicirea aceasta de a-L numi pe Dumnezeu Tată al nostru. Fără învrednicirea pe care ne-o dă Dumnezeu noi nu ne putem face vrednici din puterea noastră. Noi putem duce o viață superioară, o viață îngrijită, dar oricât de sfânt ar fi cineva nu se poate socoti vrednic de cele sfinte și așteaptă o învrednicire de la Dumnezeu. Și Dumnezeu ne dă învrednicire! Nu ne luăm noi învrednicirea. Și la rugăciunile noastre zicem: „Învrednicește-ne, Doamne, în seara aceasta fără de păcat”. „Învrednicește-ne, Doamne, în noaptea aceasta fără de păcat”. „Învrednicește-ne, Doamne, în ziua aceasta fără de păcat să ne păzim noi”. Cerem de la Dumnezeu învrednicire specială pentru a scăpa de păcate, pentru a fi curați cu sufletul, pentru a duce o viață așa cum Îi place lui Dumnezeu. Și Dumnezeu ne învrednicește, nu noi ne învrednicim! Dar noi trebuie să ducem o viață care să ne recomande. Pentru că altfel ne împărtășim cu nevrednicie. Sfântul Apostol Pavel ne atrage atenția asupra acestui fapt: să fim cu grijă, să nu ne împărtășim cu nevrednicie, să ne împărtășim cu vrednicie. Însă oricum, împărtășirea nu este o recompensă, adică o răsplată pentru viața curată pe care o ducem, ci împărtășirea este un dar, este un ajutor de la Dumnezeu. Și atunci noi nu avem motive ca gândindu-ne că suntem nevrednici, să înlăturăm posibilitatea de a ne împărtăși. Dacă primim dezlegare de la duhovnic să ne împărtășim, ne putem împărtăși, încredințați fiind de ajutorul lui Dumnezeu, de învrednicirea pe care ne-o dă Dumnezeu.

La Cina cea de Taină Domnul Hristos a împărtășit pe ucenicii Săi care erau de față, cei 12 apostoli, 12 ucenici dintre care, după socoteala noastră, doi au fost nevrednici și, totuși, Domnul Hristos i-a împărtășit, nu i-a respins. Pe cine n-ar fi trebuit să-l împărtășească? Pe Sfântul Apostol Petru. Și n-a zis Domnul Hristos: „Ție nu-ți dau Trupul și Sângele Meu pentru că și așa o să te lepezi de Mine” și s-a lepădat de 3 ori; și pe Iuda care L-a vândut. Domnul Hristos știa că L-a vândut și n-a zis: „Pe tine nu te împărtășesc, tu și așa M-ai vândut”, ci i-a împărtășit. Ce înseamnă aceasta? Înseamnă că Domnul Hristos e bun cu oamenii. Deci, împărtășirea cu Sfintele Taine este o necesitate, este o trebuință, numai că lucrul acesta nu-l facem noi din puterea noastră, ci îl facem după rânduială. Îl facem după rânduiala Bisericii și îl facem după ce ne-am mărturisit păcatele, după ce ne-am arătat părerea de rău pentru păcate, și după ce am hotărât să fim mai cu grijă, ca să înlăturăm păcatele care sunt piedică în fața Sfintei Împărtășiri. Oamenii duc o viață de nepăsare, o viață în care nu mai înseamnă mare lucru pentru ei

nici prezența la biserică, nici participarea la Sfânta Liturghie. Mulți nu știu că trebuie să meargă la biserică și să slujească ei înșiși. Preotul zice: „Pentru cinstitele daruri ce sunt puse înainte, Domnului să ne rugăm”. Nu zice „Pentru cinstitele daruri ce sunt puse înainte mă rog eu și voi auziți numai cum mă rog”. Nu! Ci el spune: „Domnului să ne rugăm”. Deci toți credincioșii participă la sfânta slujbă. Or, pentru că s-a pierdut această conștiință, pentru că s-a pierdut legătura cu Dumnezeu, s-a pierdut legătura cu Sfintele Taine, oamenii nu mai doresc să se împărtășească. Să știți că eu nu trag de oameni să se împărtășească! Sunt unii care vor să creeze o opinie, vor să se împărtășească credincioșii des, și aș vrea și eu. Nu vor ei cât vreau eu să se împărtășească! Numai că eu trag de oameni să se spovedească și nu se spovedesc. Dacă nu se spovedesc, bineînțeles că nu se pot nici împărtăși. Dacă nu țin să se spovedească, sigur că nu țin nici să se împărtășească. Îi interesează nu schimbarea vieții lor, nu darul pe care îl primesc prin Sfânta Împărtășire, ci se împărtășesc pentru că se mai împărtășesc și alții, că s-au pomenit așa, că întotdeauna în Postul Paștilor s-au spovedit și părinții lor și i-au îndemnat și pe ei și să se pregătească și prin împărtășire ca să ia Sfintele Paști. Ca și când Sfintele Paști ar fi mai mari decât Sfânta Împărtășire. Să știți că nu sunt mai mari Paștile! Ce primim noi la Paști - pâine și vin – e pâine și vin binecuvântate în biserică la Paști, dar nu e o împărtășire. Nu se împărtășesc credincioșii cu Trupul și Sângele Mântuitorului, ci se împărtășesc cu pâine și vin binecuvântate de Biserică! E mai puțin ceea ce primim la Sfintele Paști decât Sfânta Împărtășire cu Trupul și Sângele Mântuitorului. Așa încât nu putem spune că ne pregătim prin împărtășire ca să primim Sfintele Paști. Sfintele Paști nu-s mai importante decât Sfânta Împărtășanie. Sfânta Împărtășanie e mai înaltă, mai însemnată decât Paștile. Am putea zice că ar fi bine să ne pregătim prin Sfintele Paști ca să ne împărtășim, nu să ne pregătim prin Sfânta Împărtășanie pentru Sfintele Paști.

Eu n-am nimic împotriva. Eu doresc ca oamenii să se împărtășească și să se împărtășească cât de des posibil, dar să ducă o viață și care să-i recomande, să știe ce fac, să știe ce primesc, să știe ce doresc, să știe cum să trăiască ca să poată să primească cel mai mare dar din câte daruri i se pot da omului în lumea aceasta! Orice dar din viața aceasta, orice dar al lui Dumnezeu cât ar fie el, nu e de înălțimea Sfintei Împărtășiri! E cel mai mare dar pe care îl putem primi. Și atunci, dacă îl primim oricum, dacă îl primim cu nepăsare, dacă îl primim cu neluare aminte, cu nesimțire nu avem folos, ci avem osândă. Am spus că preotul zice după ce se roagă să se prefacă pâinea aceasta în Trupul Domnului, ceea ce este în potir (vinul) în Sângele Domnului, prin venirea Duhului zice: „Ca să fie celor ce se vor împărtăși spre trezirea sufletului, spre iertarea păcatelor, spre împărtășirea cu Sfântul Duh, spre plinirea Împărăției cerurilor, spre îndrăznirea cea către Tine... - și nu se oprește aici, ci mai zice: - iar nu spre judecată sau spre osândă” pentru că se poate să fie și spre judecată și spre osândă. Când? Atunci când oamenii nu sunt doritori, când fac lucrul acesta formal, când se împărtășesc așa, numai ca să fie numărat la oamenii cumsecade. La mine vin unii și le spun că nu se pot împărtăși o vreme pentru păcatele lor, ca să se pregătească mai bine, să se preocupe mai mult de o viață curată și sfântă. Zice: „Părinte, deci ziceți că nu mă pot împărtăși 2 ani?

Dar nici acum nu mă pot împărtăși?” El gândește că acum se poate și, după aceea, 2 ani nu se mai poate împărtăși. Nu e adevărat! Nu se poate împărtăși până când se împlinește vremea aceea și dacă își umple viața cu rugăciune mai multă, cu prezența la sfânta biserică, cu postul după rânduiala Bisericii. Dacă nu face asta, nu se poate împărtăși nici la vremea hotărâtă, adică până, știu eu, peste 2 ani.

Sfântul Ioan Gură de Aur are un cuvânt în comentariul de la Epistola a doua către Corinteni în legătură cu incestuosul din Corint. Adică un credincios, un creștin făcea niște păcate pe care nici păgânii nu le făcea. Și anume: trăia cu a doua soție a tatălui său, deci nu cu mama lui, ci cu soția tatălui. Sfântul Apostol Pavel având în vedere aceasta l-a pedepsit, l-a îndepărtat de Biserică, de rânduială. Sfântul Ioan Gură de Aur în legătură cu aceasta a zis că „pe mine nu mă interesează să treacă anii, ci mă interesează vindecarea; că dacă au trecut anii și nu s-a vindecat, degeaba au trecut anii, iar dacă s-a vindecat înainte de a trece anii, de ce să mai așteptăm să treacă anii?”. Deci, preotul duhovnic trebuie să știe cum se prezintă cel care vrea să se împărtășească, dacă poate sau nu a se poate împărtăși atunci, dacă poate sau nu poate să se împărtășească mai târziu. Aceasta e o chestiune pe care o hotărăște preotul care primește mărturisirea credinciosului. În ultimă analiză, împărtășirea credincioșilor depinde de duhovnicul care hotărăște dacă poate sau nu se poate cineva împărtăși. Bineînțeles că dacă oamenii duc o viață sfântă, o viață după voia lui Dumnezeu, o viață îngrijită n-ai motive să-i respingi. De ce să nu se împărtășească?

La mine vin credincioși – mai ales vara și în Postul Paștilor și în Postul Sfintei Marii - care s-au împărtășit de curând: ieri, alaltăieri. Vin la mine la spovedit, de obicei nu pentru că au ceva deosebit de spus, ci pentru că dacă au venit la mănăstire, vor se spovedească și la mine. Eu zic: „Vrei să te împărtășești?” și zice: „Dar se poate?”. Îl întreb: „Când te-ai împărtășit ultima dată?” și zice „Ieri la catedrală la Sibiu” sau „Alaltăieri”. Zic: „Vrei să te împărtășești și astăzi?” și zice „Dar se poate?”. Ca și când după ce te-ai împărtășit, gata, ai terminat cu treaba asta, trebuie să treacă o vreme îndelungată. Nu este așa! Te poți împărtăși în fiecare zi dacă primești binecuvântarea să te împărtășești în fiecare zi și dacă duci o viață care să te recomande să te împărtășești în fiecare zi! Numai că dacă faci aceasta dintr-o modă, dacă faci aceasta să te mai vadă și alții că tu ești sfântul acela care se împărtășește, atunci sigur că nu se poate și nu e bine. Or, dacă o faci în nădejdea binelui și în nădejdea mântuirii și în nădejdea mântuirii prin Sfintele Taine, e un lucru bun!

La noi este un îndemn la Sfânta Liturghie, de fapt, două îndemnuri. Unul nu-i îndemn propriu-zis, dar apare ca un îndemn, și anume: „Luați, mâncați, acesta este Trupul Meu, care se frânge pentru voi spre iertarea păcatelor. Beți dintru acesta toți, acesta este Sângele Meu, care pentru voi și pentru mulți se varsă spre iertarea păcatelor”. Apare ca un îndemn pentru noi, deși nu e un îndemn, pentru că privit în contextul lui, este o aducere aminte. Pentru că noi, preoții, spunem cu rugăciune neauzită de credincioși: „Cu aceste fericite puteri și noi, Iubitorule de oameni, strigăm și grăim: Sfânt ești și Preasfânt, Tu și Unul născut Fiul Tău și Duhul Tău cel Sfânt. Sfânt ești și Preasfânt și slava Ta este plină de măreție. Că Tu ai iubit lumea aceasta atât de mult încât ai trimis pe

Fiul Tău, Cel Unul născut, ca tot ce crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică. Și Acesta venind și toată rânduiala cea pentru noi plinind, în noaptea în care a fost vândut, și mai ales pe Sine Însuși S-a dat pentru viața lumii, luând pâine în sfintele și preacuratele fără prihană mâinile Sale, binecuvântând, sfințind și frângând, a dat sfinților Săi ucenici și apostoli, zicând”. Și apoi zicem cuvintele cu glas tare: „Luați, mâncați...”. Deci „Luați, mâncați, acesta este Trupul Meu” nu este un îndemn în context, dar este un îndemn pentru credincioși căci credincioșii numai partea aceasta o aud.

Și apoi, îndemnul cel adevărat pentru împărtășire este: „Cu frică de Dumnezeu, cu credință și cu dragoste să vă apropiați”, cuvinte pe care le spune preotul sau diaconul cu Sfântul Potir în mână și le atrage atenția că sunt chemați de către el - de către preot, de către diacon - să se împărtășească credincioșii din biserică. Sunt atâtea și atâtea Liturghii la care nu se împărtășește nimeni, ca și când ar fi spus preotul degeaba „apropiați-vă” că tot nu se apropie oamenii. De ce nu se apropie? Pentru că le e frică de faptul că nu sunt vrednici. Ce v-am spus? Vrednicia nu ne-o dăm noi, ci ne-o dă Dumnezeu. Dacă Dumnezeu ne-a dat Sfintele Taine, ne dă și vrednicia pentru Sfintele Taine. Și atunci trebuie să dorim, să căutăm, să ne silim, să facem în așa fel încât să ne putem împărtăși. Pentru că doar de aceea ne cheamă. Și preotul nu zice: „Cu frică de Dumnezeu, cu credință și cu dragoste să vă apropiați, dar fiți atenți, să nu cumva să vă apropiați aceia la care nu au trecut șase săptămâni de când v-ați împărtășit ultima dată”. Nu! Pot să se împărtășească credincioșii la fiecare Sfântă Liturghie dacă primesc binecuvântarea pentru aceasta. Și e bine să o primească. Noi nu suntem împotriva celor care vor să se împărtășească, ci suntem pentru împărtășirea a cât mai mulți credincioși, care duc o viață pe care o binecuvântează Dumnezeu, pentru că sunt atâtea feluri de viață pe care Dumnezeu nu le binecuvântează. Nu-i binecuvântează Dumnezeu pe bețivi, pe hoți, pe ucigași, pe mincinoși, pe cei răi de gură; nu-i binecuvântează Dumnezeu pe certăreți, pe cei care vorbesc de rău. Nu-i binecuvântează Dumnezeu pe păcătoși, în general. Nu-i binecuvântează atâta vreme cât sunt în păcate. Dar îi binecuvântează pe toți aceia care, chiar dacă au făcut astfel de păcate, le-au făcut altădată, dar acum nu le mai fac. Pe aceia îi binecuvântează Dumnezeu. Gândiți-vă că au fost între sfinți și oameni care din tâlhari au ajuns sfinți. Sfântul Moise Arapul, de exemplu, a fost un tâlhar. Și tâlharul doar nu mângâie, tâlharul bate, tâlharul omoară. Și, după aceea, a ajuns sfânt, mai sfânt decât mulți alți sfinți. Sau tâlharul de pe cruce care s-a mântuit primul, care a ajuns în rai, a fost un tâlhar. Și noi zicem: „Ca tâlharul mărturisindu-mă, strig ție: pomenește-mă, Doamne, întru împărăția Ta”, și aceasta o spunem în fața Sfântului Potir. Ne gândim la tâlhar, noi, care, de fapt, nu suntem tâlhari; nici unul dintre cei care suntem aici nu suntem tâlhari. Dar, ne rugăm ca tâlharul să ne pomenească Domnul Hristos, și sigur ne pomenește. Nu se poate să nu ne pomenească! Iată niște gânduri pe care m-am gândit eu că sunt potrivite cu subiectul pe care l-am avut despre necesitatea, despre trebuința de a ne împărtăși cu Sfintele Taine. Luați fiecare legătură la preoții la care vă spovediți și trăiți o viață care să vă recomande, și sigur o să vă puteți să vă împărtășiți mai des decât vă împărtășiți de fapt. Nu așteptați să treacă luni, nu așteptați să treacă ani, nu așteptați să treacă săptămâni, nu așteptați să treacă zile

și zile în nepăsare, ci folosiți-vă de darul lui Dumnezeu, că de aceea ne-a dat Domnul Hristos posibilitatea de a ne împărtăși, ca să ne împărtășim.
Dumnezeu să ne ajute!

Răspunsuri la întrebări

Se poate împărtăși în afara bisericii?

Nu sunt de acord cu nici un fel de împărtășire în afară de Sfânta Liturghie, decât a celor bolnavi care nu pot lua parte la Sfânta Liturghie și care se împărtășesc acasă. Nu cei care organizează o împărtășire acasă, ci cei care nu pot ajunge la Sfânta Liturghie. La noi la mănăstire credincioșii știu că nu se pot împărtăși decât în cadrul Sfintei Liturghii. Măcar atât să facă pentru binele lor de mântuire.

Dacă vor să se împărtășească numai așa ca să împlinească o formalitate, de fapt nu ei greșesc, ci greșesc preoții care-i împărtășesc.

În cazul în care un om moare în timpul oprit de la Sfânta Împărtășanie ce se întâmplă cu sufletul lui?

Dacă el este sub canon e primit de Dumnezeu oricum. Dacă nu se împărtășește pentru că nu vrea el să se împărtășească, atunci e vinovat.

Canoanele care se dau pentru oprire de la Sfânta Împărtășanie sunt în așa fel rânduite că dacă cineva ajunge în primejdie de moarte, atunci nu se mai pune problema că e oprit. În fața morții nu e oprit nimeni. Dar în viață e oprit. Și, mai ales, sunt opriți de la Sfânta Împărtășanie aceia care trăiesc într-un sistem de păcătuire. De exemplu, aceia care au niște dușmăni, care nu iartă. Cum să te împărtășești cu Cel care a zis: „Și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșelilor noștri” sau „De nu veți ierta oamenilor greșelile lor, nici Tată vostru Cel din ceruri nu va ierta vouă greșelile voastre”! Nu se poate împărtăși cineva care are ură, care are dușmănie, cineva care trăiește în nelegiuire, în concubinaj, cineva care nu ține seamă de Dumnezeu, care întoarce spatele lui Dumnezeu. Dar, în fața morții nu se mai pune problema, atunci îi iertăm pe toți și Dumnezeu știe ce va face cu ei!

Pentru un novice e cam greu de acceptat ca prin împărtășanie să mănânci bucăți din trupul Domnului

Noi nu știm mai mult de la Domnul Hristos decât ceea ce ne-a descoperit El: că acolo unde se preface pâinea și vinul în Trupul și Sângele Mântuitorului nu mai avem pâine și vin, ci avem Trup și Sânge. Nu ne împărtășim cu părți din Trupul Domnului Hristos, ci cu Domnul Hristos întreg. Cum vine asta, nu știu! Am putea să luăm o comparație: așa cum un munte intră într-o fotografie, el rămâne tot așa de mare, dar intră într-o fotografie mică, tot așa și Domnul Hristos cel mare și întreg și întins și necuprins și adânc și mai presus de ce poate omul cugeta și spune, intră în ființa omenească. Cum e asta? E o taină.

Nu știm. Întrebarea este cum se întâmplă lucrul acesta că Trupul și Sângele

Mântuitorului nostru Iisus Hristos primindu-L, Îl primim întreg pe Mântuitorul cât putem noi să-L cuprindem. Cum se întâmplă asta? Răspunsul cel mai adevărat, cel mai sigur și cel mai neîndoios este: așa cum știe Mântuitorul! Cum știe Cel ce ne-a făgăduit lucrul acesta, așa se întâmplă! Nu se întâmplă cum știm noi, pentru că noi nu știm și nici nu putem să știm!

Când luăm Sfintele Taine, pâinea și vinul, ajung în stomac pentru că trebuie să fie în trupul nostru un locșor unde trebuie să ajungă...

Nu există un loc anume al Mântuitorului în noi. Locul Mântuitorului credem că este inima în înțelesul că Sfântul Apostol Pavel spune: „Hristos să se sălășluiască prin credință în inimile voastre”. Dar, în realitate noi nu știm lucrul acesta cum se întâmplă și unde se întâmplă. Dacă zice: „Intră în alcătuirea mădulelor mele...”, deci în oase, în plămâni „în rărunchi și în inimă”, deci nu numai în inimă, ci și în rărunchi înseamnă că Domnul Hristos se răspândește în toată ființa noastră.

În ziua când ne împărtășim nu avem voie să sărutăm icoanele și să îngenunchem?

Este rânduiala Bisericii ca după ce ne împărtășim nu mai îngenunchem pentru că am intrat într-o sferă în care nu mai trebuie să ne prezentăm întru smerenie, că ne-a ridicat Domnul Hristos. Așa cum duminica nu se îngenunchează, așa cum nu se îngenunchează de la Paști până la Rusalii, până la Duminica Tuturor Sfinților, așa cum nu se îngenunchează din 20 decembrie până în 14 ianuarie (așa e rânduiala Bisericii) tot așa nu se îngenunchează în ziua în care te împărtășești decât de la Vecernie încolo. Nu mai săruți icoana pentru că tu Îl porți pe Cel care este închipuit pe icoană.

Sursa: [ttp://www.rugulaprins.go.ro](http://www.rugulaprins.go.ro)